

delers sig i tre naturlige Dele: en Del, som vedrører Præsterne, en anden Del, der vedrører andre, som har med Folkekirken og dens Gerning at gøre, og endelig en Paragraf — § 6 — om, at der skal gives nogle nærmere Bestemmelser vedrørende Færøerne, hvor, som den højtærede Kirkeminister gjorde opmærksom paa ved Forelæggelsen, Loven af 4. Oktober 1919 ikke rigtig passer.

Jeg skal kun ganske kort gennemgaa disse Bestemmelser. Jeg antager, at de fleste af dem er af den Art, at der overmaade let vil opnaas Enighed om dem indenfor det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, og de Steder, hvor der muligvis kan være en Smule Vanskeligheder, er Grænsespørgsmaal vedrørende Lønninger og Bestillinger af en Art, som det er langt lettere at drøfte i et Udvalg end ved en offentlig Forhandling her.

Ved § 1 tilsigtes det at give Præster, der tidligere har virket i den danske Kirkes Tjeneste i Amerika og andre Steder, Adgang til at tage deres Anciennet med. Flere af disse Folk, som har faaet Plads i Folkekirken, er i en ældre Alder og derfor ikke ret vel tjente med at skulle begynde med Grundlønnen.

§ 2 er en Indrømmelse til Dyrtiden, idet et Beløb til Befordring, som oprindeligt var fra 50 Kr. til 600 Kr., foreslaas forhøjet, saaledes at Maksimum bliver 1 200 Kr., fordi Befordring i de forløbne Aar er blevet betydelig kostbarere. I § 3 tales der om en lille Godtgørelse for Opvarmning og Rengøring af Konfirmandstuer og for Anskaffelse af forskellige Ting. Det er jo en Skønssag, hvad der skal til; men det er bedst at drøfte disse Summer i Udvalget. Jeg vil dog tilføje her, at naar man vil gaa saa vidt, at man giver Erstatning for Opvarmning af Konfirmandstuer, tror jeg ogsaa, der er nogen Berettigelse i et Ønske, der er fremsat for mig af ikke saa faa Præster, som har deres Gerning i Byerne og ikke har nogen Tjenestebolig. Det følger af sig selv, at disse maa have en større Lejlighed i Kraft af deres Gerning, end de ellers vilde behøve, og derfor har de udtalt Ønske om, at der under en eller anden Form maa blive givet dem en Erstatning for Udgifterne hertil; det maa vel ikke kaldes Kontorholdsgodtgørelse — jeg ser, at den lille Kommission, der har været nedsat, vedrørende Alterdegnene udtaler sig derimod, og saa gælder det samme vel vedrørende Præsterne. Dette Ønske har nogen Berettigelse dels af den Grund, jeg har nævnt, og dels fordi Huslejen i de forløbne Aar er

vokset ret betydeligt; der bliver saaledes Tale om noget i Retning af en Lønforringelse, idet de paapegede to Forhold, den større Lejlighed, der kræves, og den forøgede Husleje neppe opvejes af Stedtillægget. Denne Tanke kan maaske overvejes nærmere i Udvalget.

Den vigtigste Side af Sagen er aabenbart § 5, som er en Fuldstændiggørelse af den oprindelige Lovs § 34, og som i det enkelte fastsætter dels Minimumsbeløb, dels faste Beløb til alle de Mennesker, som har med Kirkebetjening at gøre: Alterdegne, Organister, Kordegne, Kantorer, Klokkere og Gravere, og hvilke Navne de nu har de forskellige Steder i Landet. Man har foresøgt paa Basis af den Kommissionsbetænkning, som er vedhæftet Lovforslaget, at fastslaa nærmere Regler. Det kan, som altid ved den Slags Ting, være Genstand for lidt Tvivl, om Ministeriet altid har truffet det rette Beløb, og det gælder naturligvis baade opad og nedad. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da jeg ikke tror, det vil være frugtbart her at drøfte alle disse mangfoldige Enkeltheder, der her er samlede i ikke mindre end 16 skematiske Punkter; dette viser for øvrigt, hvad ogsaa Udvalget vedrørende Præstelønningslov godt var opmærksomt paa, at § 34 langtfra kunde løse alle de enkelte Spørgsmaal, der vilde rejse sig, naar Loven skulde føres ud i Livet. Det er altsaa disse Enkeltheder, som det foreliggende Lovforslag nu skal prøve paa at bringe en Ordning paa og derved besvare de ret indviklede og mangfoldige Spørgsmaal, der i den Tid, som er forløbet siden 4. Oktober 1919, har rejst sig.

Der er et Spørgsmaal, jeg gerne vil rejse, og dermed skal jeg saa være færdig. I Kommissionsforslaget har man, saa vidt jeg kan skønne, omhyggeligt undgaaet Spørgsmaalet, om de paagældende Personer, der har med Kirkebetjeningen at gøre, altsaa Alterdegnene og Organisterne, ogsaa vederlagsfrit skal være med til saadanne kirkelige Handlinger, som ikke vedrører Sognet. I Præstelønningsloven tales der baade om Præsternes Stilling i den Henseende og den kirkelige Betjenings Stilling, men her synes det mig ikke at være klart, og jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at den anden Paragraf tager sig udmærket godt ud paa Papiret, men jeg tror ikke, den vil komme til at tage sig helt saa godt ud i Praksis.

Dermed skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til en velvillig og forholdsvis hurtig Behandling i Udvalget. Jeg tror ikke, det vil volde store Vanskeligheder at